

UUSI SARJAKUVAKAUPPA

Helsinki on saanut uuden sarjakuviin erikoistuneen antikvariaatin! Kalevankadulle "vanhan" Fennica-Kettusen kupeeseen on perustettu Sarjakuva-Fennica, jota isännöi seuramme aktivisti Ari Koskinen. Pääkaupunki on näin saanut itselleen uuden pyhiinvaelluskohteen ja matkailunähtävyyden.

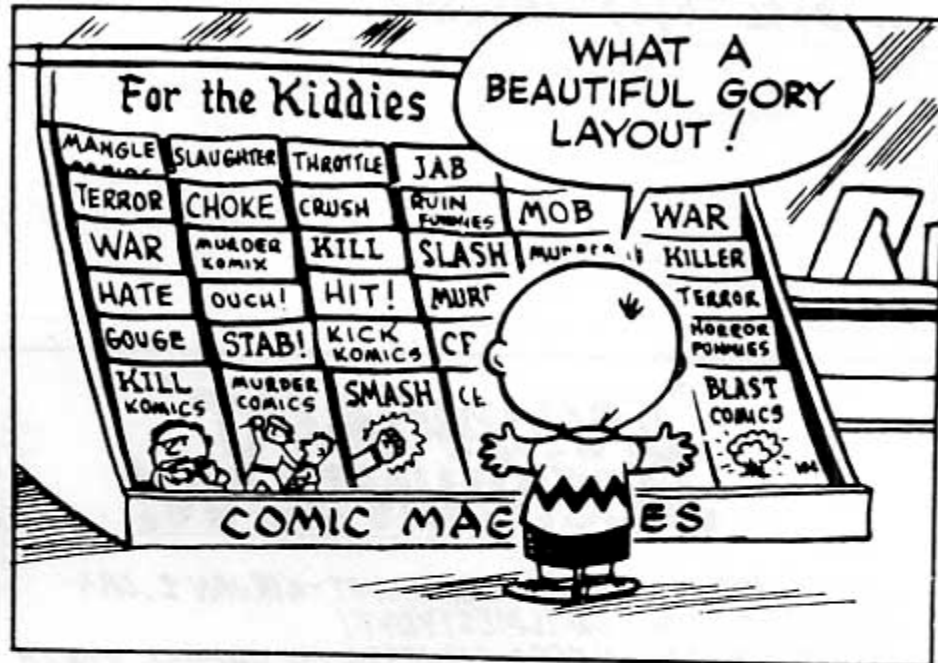
KRISTILLISTÄ HUUMORISARJAKUVAA

Sarjakuva on Suomessa lyönyt itsensä läpi yhtenä täysivaltaisena ilmaisumuotona. Ilahduttavasti myös kotimaiset tekijät ja osin jo kuntantajatkin alkavat löytää uusia keinoja käyttää sarjakuvaa asiansa edistämiseen.

Vielä muutamia vuosia sitten olisi pidetty mahdolltomana ajatusta uskonnollisesta huumorisarjakuvasta, mutta niinpä vain on toteutunut sekin. Kirjapajan julkaisema sarjakuvakirja "Pastori Nakkii ja sortin sakkii" on todella kristillistä huumoria, ei vitsejä uskonnon kustannuksella vaan uskonnolliselta pohjalta.

Tekijät E. Tikka ja O. Suma eli Pertti Poutanen ja Tapani Markkula hallitsevat aihepiirinsä ilmeisen käytännölläheisesti. Sarjakuvakirjan henkilökaarti koostuu pieneen (sekalaisen) seurakunnan toimihenkilöistä kirkkoherrasta suntioon ja nuorisopapista haudankaivajaan.

Sarjakuvassa sykkii sydämellistä lämpöä silloinkin, kun on kyse

veikeistä vitseistä. Nuorisopappi pohtii paastonaikaan pukeutuvansa saarnaa varten violetteihin lasseihin, ja kirkkoherra lähtee vilpittömästi merkkipäivävisiitille päätyäkseen seurakuntansa palvelijaksi perusteellisemmin kuin luuleekaan.

Sarjakuvan keinoja on osattu käyttää tuoreesti ja raikkaasti. Pelkistetyt viivapiirroksat ovat ilmavia ja hupaisia. Sisältö määrää kunkin sarjakuvan muodon yhdestä useampaan ruuturiiviin tai vaikka koko aukeaman tapahtumantäyteiseen pilapiirrokseseen.

Myös ajatusten hahmottaminen sanoiksi on tekijöille tuttua.

Tyyliä ja terävyyttä on nimittäin teksteissäkin. Huvittava on esimerkiksi kirkkoherran pohdiskelu joulusaarnan synnytystuskissaan. Vaihtoehtoisia näkökantoja pystytään sitten tarjoamaan niin avokummeista kuin naispappeudesta ja rauhanliikkeestäkin.

On ilahduttavaa havaita, että hengellinenkin ilmapiirimme on vapautunut kylliksi salliakseen lempeän huulenheiton haudankaivuusta tai kirkollisverolle saadusta vastineesta. Näin ei enää anneta sitä virheellistä kuvaa, että ilo kuuluu vain taivaaseen ja että kunnan hapattuneella uskovaaisella maitokin piimisi suussa.